

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 142/22

Люксембург, 7 септември 2022 г.

Решение на Съда по дело C-624/20 | Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (ХАРАКТЕР НА ПРАВОТО НА ПРЕБИВАВАНЕ ПО ЧЛЕН 20 ДФЕС)

Гражданинът на трета страна, който има разрешение за пребиваване като член на семейството на гражданин на Съюза, може, ако отговаря на предвидените от правото на Съюза условия, да придобие статут на дългосрочно пребиваващ

През 2013 г. Е.К., гражданка на Гана, получава разрешение за пребиваване на нидерландска територия като член на семейството на гражданин на Съюза (член 20 ДФЕС) поради факта, че между тази гражданка и сина ѝ, който е с нидерландско гражданство, съществува отношение на зависимост.

През 2019 г. тя подава молба да ѝ бъде издадено разрешение за дългосрочно пребиваващ в ЕС, основана на националната правна уредба, която транспонира директива на Съюза¹. Нидерландските власти обаче отхвърлят молбата ѝ, тъй като приемат, че правото на пребиваване като член на семейството на гражданин на Съюза има временен характер по смисъла на тази директива и поради това е изключено от приложното поле на същата директива.

Е. К. обжалва този отказ пред първоинстанционния съд на Хага, заседаващ в Амстердам, който решава да отправи запитване до Съда относно изключването или неизключването на този вид разрешение за пребиваване (като член на семейството на гражданин на Съюза) с оглед на получаването на статут на дългосрочно пребиваващ.

Големият състав на Съда постановява, че пребиваването като член на семейството на гражданин на Съюза не е изключено от приложното поле на Директивата.

В днешното си решение Съдът приема на първо място, че Директивата изключва от приложното си поле гражданите на трети страни, които пребивават изключително на основание от временно естество, например в качеството им на работещи по програми „au pair“ или сезонни работници, или в качеството им на командировани работници или служители, или когато разрешението им за пребиваване е формално ограничено. Такива пребивавания имат общата обективна характеристика, че са строго ограничени във времето и са предвидени да бъдат краткосрочни, така че те не позволяват трайното установяване на гражданин на трета страна на територията на съответната държава членка.

В случая правото на пребиваване на гражданин на трета страна, в качеството му на член на семейството на

¹ Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225).

гражданин на Съюза, е обосновано, защото такова пребиваване е необходимо, за да може този гражданин на Съюза действително да се ползва от най-съществената част от правата, които му предоставя този статут, докато трае отношението на зависимост с посочения гражданин на трета страна. Като правило такова отношение на зависимост не е предвидено да бъде краткосрочно, а може да продължи през значителен период от време.

На второ място, Съдът припомня, че основната цел на Директивата е интеграцията на гражданите на трети страни, трайно установени в държавите членки. Тази интеграция преди всичко произтича от легалното и непрекъснато пребиваване в продължение на пет години ². С оглед обаче на отношението на зависимост между гражданина на трета страна и детето му, гражданин на Съюза, продължителността на пребиваването на този гражданин на територията на държавите членки може да бъде значително по-голяма от посочената по-горе.

Освен това на гражданин на трета страна, който има такова право на пребиваване, трябва да се предостави разрешително за работа с оглед на задоволяване на нуждите на детето му, което е гражданин на Съюза, като в противен случай споменатото дете би било лишено от възможността действително да се ползва от най-съществената част от правата, свързани с този статут. Следователно полагането на труд на територията на съответната държава членка през продължителен период от време може да доведе до още по-голямо привързване на този гражданин на трета страна с въпросната територия.

Съдът също така отбелязва, че гражданин на трета страна, който има право на пребиваване като член на семейството на гражданин на Съюза, трябва — за да придобие статут на дългосрочно пребиваващ — да отговаря на предвидените от Директивата условия. Съответно, освен изискването да е пребивавал легално и без прекъсване на територията на съответната държава членка в рамките на пет години преди подаване на съответната молба, той трябва да представи доказателство, че разполага за себе си и за членовете на своето семейство на негова издръжка с устойчиви и редовни доходи, достатъчни за покриване на собствената му издръжка и издръжката на членовете на семейството му, без да се прибягва до системата за социално подпомагане на тази държава членка, както и със здравна осигуровка, покриваща всички обичайни осигурителни случаи за гражданите на посочената държава. Освен това съответната държава членка може да изисква гражданите на трети страни да отговарят на условията за интеграция съгласно тяхното национално право.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение се публикува на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Поддържайте връзка!

² Член 4, параграф 1.